

„Alleen eten en warm blijven"

Terug thuis na zware beproevingen in Canadees natuurpark

KESSEL-LO

Lore CALLENS

„Het is een primitieve ervaring. Op den duur denk je enkel nog aan eten, slapen, jezelf warm houden en vooruit gaan." Aan het woord is Bert Poffé uit Kessel-Lo, een van de vier Vlamingen die net terug is van een zware tocht van 170 kilometer in het natuurpark Algonquin in Ontario in Canada. De mannen ondernamen de tocht niet enkel om hun grenzen te verleggen, maar ook om de organisatie SOS Kinderdorpen in de spotlights te zetten. Oorspronkelijk zouden de vier Vlamingen samen met twee Canadese rangers het park doorwroeten. Op het laatste moment kwam daar nog een zevende persoon bij. een jongen van veertien. „Het is de zoon van een van de rangers. Op school was hij intensief bezig met een project rond SOS Kinderdorpen en toen kwam de vraag of hij mee mocht. En wie zijn wij om die droom te dwarsbomen? Gelukkig heeft hij de tocht goed doorstaan", legt Poffé uit. Zelf had hij de onderneming zwaar onderschat. „We wilden bevroren meren oversteken en enkele trails over land volgen, maar helaas was het ijs niet overal stevig genoeg en waren de paden bedekt met een meter sneeuw en een hoop omgewaaide bomen. We moesten ons dus met bijlen en zagen een weg banen door de dichte begroeiing. Na een dag harde arbeid, hadden we in vogelvlucht soms maar vier kilometer afgelegd." Wegens de vele obstakels besloot de groep om het park niet van west naar oost te doorkruisen, maar om in het midden af te buigen in de richting van het zuiden. „Ten zuiden van het park ligt een dorpje. Daar konden we ons eventueel laten oppikken. Eerst voelde ik me schuldig, maar al snel bleek deze uitdaging minstens even groot. De sneeuw viel van de naaldbomen in onze kleren, die tegen het einde van de dag bevroren waren. Ook onze slaapzakken waren op den duur drijfmat. Op de koudste dag was het 32 graden."

Met zoveel ontberingen zou je denken dat er regelmatig stevige woorden vielen, maar dat blijkt mee te vallen. „Je geraakt er enkel als je als een team werkt", zegt Poffé. „Je kan zelden het verstand op nul zetten, meestal ben je samen aan het organiseren en plannen. Zelfs 's morgens moesten we wachten op elkaar. De tent was zo klein dat we in rij moesten opstaan. Iedereen kreeg af en toe een klop van de hamer, maar dat vingen we samen op. We delen onze drive en we hebben samen speciale dingen meegemaakt. We hebben otters en elanden gezien en we hebben de wolven horen huilen vlakbij onze tent. Ruzie maken was er dus niet bij. En als er toch frustraties waren, trokken we ons op aan een Canadees spreekwoord dat zegt: What is said in the bush, stays in the bush."

Storten voor SOS Kinderdorpen

Twee dagen na het einde van de onderneming zaten de zeven mannen alweer op hun werk. Veel van hun vrienden en kennissen hebben inmiddels geld gestort voor het goede doel. „Op onze website staat het rechtstreekse rekeningnummer van SOS Kinderdorpen in België en Canada", zegt Bert Poffé. „We kunnen dus niet precies weten hoeveel geld er gestort is. Bovendien zijn er ook veel individuele acties geweest en hebben we via de media geprobeerd om extra reclame te maken voor de organisatie. Maar het precieze bedrag maakt me niet veel uit. Als we de situatie voor enkele kinderen kunnen verbeteren, ben ik al meer dan gelukkig. Bovendien hebben we deze expeditie natuurlijk ook voor onszelf gemaakt. Ik heb er echt van genoten. Alles wat het verder opbrengt voor de kinderdorpen, is een mooie extra." (LCH)

Het Volk 14 02 2006